Ч. 113. Субота 4 червня (22 мая) 1910. Рік XX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц.к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Справи парляментарні. — Вибори на Угорщині. — З Балкану.

В прасовій комісиї вніс п. Деріх резолюцию з зазивом до правительства, щоби виладило проєкт закону о судах присяжних. Після того проєкту на уряд присяжних судиів покликувано би ширші верстви населеня, ніж доси. Заступник правительства згодив ся на те.

Ві второк вечером, як доносять з Відня, зібрав ся німецкий національний союз на нараду над справою італіяньского університету, над фінансовим пляном і над послідною промовою міністра скарбу др. Білиньского. Промова ся зробила у всіх парляментарних кругах дуже зле вражінє через дуже сумний стан фінансів. Заповіджені нові видатки войскові, котрі доходять до 400 міл. корон, суть предметом дискусиї у всіх кругах парляменту. Посли навіть умірковапих сторонництв кажуть, що неможлива річ приняти такі високі жаданя войскової управи. З уваги, що делеґациї не зараз зберуть ся, посли ладять жаданє, щоби міністри кр. оборони і скарбу дали автентичні вияснення в справі войскових видатків.

В буджетовій комісиї вела ся вчера дальша дискусия над справами шкільними. По промові пос. Романчука, обговорював п. Шрамек справу ческого університету на Мораві. Заявив, що та справа була би вже давно полагоджена, коли би Німці на Мораві справді хотіли лиш утвореня німецкого університету. Але Німцям розходить ся о німецкий характер Берна і длятого заявляють ся против Берна яко осідка другого ческого університету, хоч лише в Берні може станути той університет. Промовляв відтак ще пос. Ґломбиньский, обговорюючи галицке шкільництво і полемізував з закидами піднесеними пос. Романчуком. Остаточно комісия ухвалила буджет міністерства просьвіти. Слідуюче засіданє нині. На дневнім порядку буджет міністерства судівництва.

На вчерашнім засіданю дорожняної комісиї принято між иншими резолюцию в справі управильнення питаня мешкань, в справі внесення закона о праві вивласнюваня ґрунтів під будову малих мешкань і в справі оподаткованя будівляних площ.

Руский клюб вибрав предсідателем пос. Костя Левицкого, а заступниками пп. Окуневского і Петрушевича.

Agrar. Korresp доносить, що на вчерашнім засіданю ческого союза, всі ческі сторонництва з виїмком радикалів, заявили свою готовість до парад над проєктом рамового закона язикового для цілої держави. Відповідні внесеня виготовить конференция провідників ческих клюбів.

Субкомітет комісиї суспільного обезпеченя згодив ся вчера на засаду пропорциональности виборів до повітових орґанізаций.

З Будапешту доносять, що при вчерашних виборах до години 7 вечером звістний був вислід 354 виборів. З вибраних послів припадає на правительственну партию 227, на партию Кошута 37, Юшта 30, людову 12, немадярских народностий 7, безпартийних з 1867 р. 14, з р. 1848 10, демократів 2. До тіснійших виборів прийде в 15 округах. Кошутівці утратили 52 мандатів, а здобули 9, Юштівці утратили 86 мандатів, здобули 9, партия людова утратила 21 мандатів, здобула 4, а немадярскі народности утратили 14 мандатів, здобули один.

Урядові мадярскі донесеня кажуть, що вибори в цілім краю відбули ся на загал спо-

Ріттерова історія.

З англійского — Марк Твейна.

(Дальше).

Прилади мого заводу були дуже прості: кусник червоної фарби і кусник білого паперу. Коли хто приходив по ворожбу, то я мастив его великий палець фарбою, відтискав на папері, розглядав его в ночи і ворожив на другий день долю дотичному чоловікови. Спитаєте, що я думав собі при тій глупій роботі? Отже так: коли я був ще молодий, знав я старого Француза, який був трицять літ дозорцем вязнів, а який сказав мені, що кождий чоловік має в собі щось, що не зміняє ся від колиски до гробу — риси великого пальця; дальше сказав мені, що не знайде ся у двох людий таких самих рис. Нині фотоґрафуємо початкового злочинця і вивішуємо его образ для пізнійшого ужитку. Він казав усе, що образи не варті нічого, — пізнійше передягнене може їх зробити безужиточними. Пучка великого пальця, ось що найпевнійше! — говорив він, — сеї не можна передягнути! А правдивість его теориї виявила ся на моїх приятелях і знакомих; его теория мала все успіх.

Я ворожив дальше. Кождої ночи зачиняв ся я сам один і роздивлював крізь побільшаюче скло зняті за дня відтиски. Уявіть собі ту пожираючу жадобу, з якою я туманів над лябіринтом червоних спіраль; коло мене лежав усе той папір із моєї хати, на якім був відтиск великого пальця і мізинця убийника, зазначений найдорожшою для мене кровю, яка лиш коли була пролита на сьвіті! Як часто мусів я повторяти з розчарованєм отсі слова: „Чи-ж они ніколи не згодять ся?"

Але нарешті моє жданє діждало ся нагороди; моєю нагородою був відтиск великого пальця 34-го рядового третого шварону, якого я розсліджував — рядового Франца Адлера.

Перед годиною не знав я ані назви убийці, ані его голосу, вигляду, народности ані рисів лиця; але тепер знав я вже все і був певний свого. На другий день узяв я Кріґера на бік, коли він не мав служби; і там, де нас ніхто не міг видіти ані чути, сказав я ему переконуючим голосом:

— Часть вашої долі така поважна і важка, що я уважав за найлішше сказати вам се потайки. Ви і ще один із вашого шварону, якого судьбу я розслідив сеї ночи — рядовий Адлер, — убили одну жінку і дитину! Вас переслідують: за пять днів убють вас обох!

Безтямний зі страху припав він на вколішки і лебедів пять минут усе ті самі слова як машина і таким плачливим голосом, який я запамятав собі з тої ночи, коли сповнено убийство.

— Я сього не вчинив, на мою душу, я сього не вчинив! Я хотів і его відтягнути від сього — я хотів сього, Бог мені сьвідок. Він зробив се сам!

То було все, що я хотів знати, і тепер я хотів позбути ся сього нужденника; але він причепив ся до мене і благав урятувати его перед скритоубийником. Він сказав:

— Я маю гроші — десять тисяч долярів — они сховані, здобуток крадежи та розбою. Ратуйте мене, скажіть мені, що маю робити, і я дам вам їх — аж до послідного сотика. Дві третини з сього належать ся мому стриєви Адлерови; але про мене, возьміть усе. Ми сховали їх, як лише прийшли сюди; але я сховав їх вчера на иншім місци, не сказавши ему нічого, нехай і не знає про се. Я хотів утікати з войска і все забрати з собою. То саме золото — оно занадто тяжке, щоб забирати его з собою; але одна жінка, якій я з сим звірив ся, мала з тими грішми поїхати за мною. Я умовив ся з нею, що коли не буду мати можности описати їй кривку, подам їй скрито свій срібний годинник або пішлю его; она вже знала би, що з тим робити. На споді годинника буде шматок паперу, що скаже те, чого треба. Возьміть сей годинник! Скажіть мені, що маю зробити!

Він хотів конечно накинути мені годинник, виняв папір із него і пояснював его, коли наразі появив ся Адлер може яких двацять кроків від нас.

Я сказав до бідолашного Кріґера:

— Сховайте свій годинник, я не хочу его. Я не хочу вашої шкоди. Ідіть геть; я мушу поворожити з Адлером. Я вам зараз скажу, як можете втечи перед скритоубийником. Не кажіть Адлерови нічого про се, ані нікому иншому!

кійно, з виїмком двох місцевостий, де прийшло до розрухів. Іменно в місцевости Ченґер убив жандарм одного чоловіка, що кинув ся на него і в Надьрумкуп, де прийшло до бійки між товпою демонстрантів і жандармериєю, погиб один чоловік.

Заповіджений приїзд до Відня турецкого наслідника престола Юсуфа Ізедіна відложено. Він приїде допервa в пятницю 3 с. м., а 6 прийме єго Цїсар на послуханю. Сегож дня возьме турецкий наслідник престола участь в двірскім обіді в Шенбруні. Се опізнене прибутє до Відня мотивують тим, що Юсуф Ізедін бажає дещо довше задержати ся в Парижи. Кажуть однак, що в Константинополи уважали невідповідним, щоби турецкий наслідник престола перебував у Відни якраз в часї побуту Цїсаря в Боснї.

Ходять вісти, що провінциональні філії молодотурецкого комітету візвано урядово до успокоювання розбурханих умів людности з указанєм на те, що кабінет ніколи не допустить до злуки Крети з Грециєю. Провізоричне правительство, яке постановлено би за згодою кабінету, тревало би лише до скріпленя морских сил Туреччини, по чім знов піднято би кретийске питанє.

Турецкі дневники доносять, що Порта поручила своїм амбасадорам звернути державам увагу на зростаюче розворушенє умів і домагати ся прискореня переговорів в справі остаточного полагодженя кретийского питаня. Дневники оголошують відозву муфтия з Кандиї, який загріває Отоманів.

З Солуня доносять про воєнні операциї в Альбанії, що головну кватиру перенесено до Дякови. Дивізия Османа-паши розоружила людність в околици Прізрену. Відбуває ся ще переслїдуванє частини повстанців, які зрабували войсковий маґазин і не видали ще забраних з него карабінів системи Мавзера. На приказ Магмуда Шефкет-паші будуть всї альбаньскі рушникарі приневолені, але за винагородою, заняти ся в войску направою сконфіскованого доброго ще до ужитку оружия.

Новинки.

Львів, дня 3 червня 1910.

— **Є. Е. п. Намістник** др. Михаіл Бобржиньский виїхав в середу вечером в справах урядових до Відня.

— **Вибори до борщівскої ради повітової** розписані для громад сїльских (12 членів) на день 19 липня; для громад міских (5 членів) на день 20 липня; для групи більшої посїлости (9 членів) на день 21 липня с. р.

— **Читальня „Просьвіти“ в Замарстинові** уладжує в неділю дня 5 с. м. в память 49 роковин смерти Кобзаря Тараса Шевченка концерт. Початок точно о 6 год. вечером в домі п. Полянського при ул. Річній ч. 5. Дохід з концерту призначений на будову власної хати. Упрашаємо Вп. Русинів міста Львова о скілько позволять обставини, не відмовити своєї участи. — Д. Рубель, голова, М. Пашиньский, секретар

— **В Заболотові** відбудуть ся дня 5 червня с. р. о годині пів до 5 в льокали „Рускої Бесїди“ перші загальні збори Тов. „Руска Бесїда“. Льокаль містить ся в хатї Лейби Валера недалеко суду. По зборах відбуде ся комерс для членів і запрошених гостий.

— **З Борщева** доносять: Дня 5 червня о 4 год. по полудни віддудуть ся в салї „Нар. Дому“ загальні збори філії Руского Тов. Педаґоґічного в Борщеві, з порядком дневним: 1) Отворенє зборів, 2) Поясненє статута, 3) Вписи членів, 4) Вибір виділу філії, 5) Внесеня.

— **Вписи до жіночої семінариї учительскої** і до школи вправ СС. Василиянок в Станиславові улиця Заболотівска ч. 13 відбудуть ся перед фериями від 22 до 28 червня а по фериях від 27 до 31 серпня 1910.

Бідолашний Кріґер пішов, повен страху і вдячности. Я ворожив Адлерови єго будучність — умисно так докладно, що не міг так скінчити; обіцяв прийти до него на варту і розповісти єму найважнїйшу часть єго будучности — я сказав навмисно, траґічну часть; мусимо отже бути в таким місці, щоб нас ніхто не чув. Поза містом стояла все варта, лише задля дисциплїни, бо неприятеля не було близько.

Я розпитав гасло, і коло півночи пустив ся в ту безлюдну околицю, де Адлєр мав стояти на варті. Було так темно, що я був би наткнув ся на невиразну постать, поки ще можна було сказати одно слово. Поклик вартівника і моя відповідь упали в ту саму хвилю, я додав: „Се я — ворожбит!“ Потім підійшов до того чоловіка і пхнув єму, не кажучи анї слова, ніж у саме серце! „Так, сказав я, отсе була траґічна часть твоєї судьби!“ Скрикнувши голосно він хотів мене зловити і мої синї окуляри лишили ся в єго руцї; кіпь почвалав із мертвим їздцем. Я пустив ся лїсами і втік щасливо, лишаючи обтяжуючі мене окуляри в руцї мерця.

Се було перед пятнацятьма роками. Від тоді я волочив ся сьвітами без цїли, часом працюючи, часом бездїльно, часом з грішми, часом без гроша, але все змучений житєм і бажаючи смерти, бо моя цїль скінчила ся сим нічним дїлом, а одинока потїха і одиноке задоволенє, яке я мав за ті всї скрутні літа, містило ся в щоденній гадцї: „Я убив єго!“

Перед чотирма лїтами став я занепадати на здоровлю. Своїм звичаєм помандрував я без цїли до Монахова. Не маючи способу до житя шукав я працї і знайшов її, сповняв вірно свою службу цїлий рік і дістав місце нічного сторожа в отсїй трупарни, в якій ви були недавно. Я ходив годинами поміж оттими непорушними трупами і дивив ся в їх мертві лиця. Се місце подобало ся менї; оно припадало до мого настрою. Я пробував охотно поміж мерцями — радо зіставав з ними на самоті; чим пізнїйша година, тим більше проймало мене; по півночи було менї найлїпше. Часом скручував я ґазове сьвітло; се давало, знаєте, перспективу, і уява могла гуляти; сумні ряди мерців, що губили ся в темряві, наповнили мене все дивовижними, принадними фантомами. Перед двома роками — тоді був я там один рік — сидів я сам один у вартівни (була се бурлива зимова ніч), взяблий, майже замерзлий, невеселий, і вже майже дрімав. Завиванє вітру і луск іт далеких віконниць доходили до мого слуху чим раз невиразнїйше, коли нараз дзвінок від мерців став над моєю головою так голосити, що менї аж кров у жилах застигла. Зворушенє віднялo менї майже силу, бо се перший раз я почув сей дзвінок.

Я зібрав свої сили і поспішив до трупарнї. Майже в середині крайного ряду сидів чоловік пообвиваний простиралами і хиляв помалу головою то в один то в другий бік — страшенний вид! Він сидів боком до мене; я прибіг до него і глянув єму в лице: милий Боже! Се був Адлєр!

Чи вгадаєте, яка була моя перша гадка? Просто сказавши, така: „А, так ти таки втік менї! Але тепер мусить вже бути инакше!“

Той чоловік терпів очевидно безмежну муку і трівогу. Уявіть собі: збудити ся серед мертвецкої тишини і побачити страшну громаду мерців! Яка вдячність заблисла в єго костистім, блїдім лици, коли побачив живого чоловіка перед собою! І як збільшив ся жар єго нїмої вдячности, коли єго очи побачили ті покріпляючі засоби, які я тримав в руках! А потім уявіть собі той страх, що проняв єго, коли я відложив ті покріпленя на бік і сказав з наругою:

— Говори, говори, Франце Адлєре — клич отсих мерців. Они певно почують тебе і змилосердять ся над тобою, бо зрештою ледви чи вчинить се хто иншии.

Він старав ся говорити, але той конець простирала, що підтримував єго бороду, був сильно звязаний і не давав єму промовити. Він старав ся благаючи піднести руки, але они були схрещені і звязані на єго груди.

— Клич же, Франце Адлєре! — сказав я, — щоб аж сонні почули на далеких улицях і подали тобі поміч. Клич же, — і не трать часу, бо не маєш нічого до страченя. Що? Не можеш? Шкода? але се байдуже, бо не все приходить поміч. Коли ви, ти і твій стрий, в одній хатї в Арканзасї мордували жінку і дитину — а була се моя жінка і моя дитина! — тоді кликали і они помочи, чейже памятаєш? Але се не придало ся ні на що; пригадуєш собі се, — правда? Твої зуби цокочуть — ба, чому-ж не можеш крикнути? Розвяжи бандажі руками — будеш вільний. Ага, виджу — твої руки звязані, не можуть помогти тобі. Як то дивно повторюють ся річи по довгих роках; бо й мої руки були тої ночи звязані, чи так? Так, майже так само звязані як твої — як то дивно буває! Я не годен був увільнити ся. Тобі не прийшло на гадку розвязати мене, а менї також не в гадцї розвязати твої пута. Пст, Хтось іде! Іде по при нас! Слухай, як близько! Можна порахувати кроки — раз — два — три. Чуєш — се власне там, на дворі. Тепер час! Клич, чоловіче, клич! — се одинока нагода між тобою і вічностию! Ах, бачиш, ти занадто загаяв ся — нагода минула! Чуєш, голос тихне; пропало! Подумай над тим, — роздумай добре — ти в останнє чув голос людских кроків. Як то дивно мусить бути вслухувати ся в такий звичайний голос, як отсей, і знати, що вже ніколи не почуєш подібного єму!

О мій приятелю, видіти смертельні муки на тім лици, обвитім полотном, було для мене найвисшою утїхою! Я придумав собі нову муку для своєї цїли, і ужив уданої брехнї.

— Бідний Кріґер хотів уратувати мою жінку і дитину, з вдячности зробив я єму добру прислугу, коли прийшла добра пора. Я намовив єго, щоб обрабував тебе, і я та одна жінка помогли єму, коли він утік, і перевели єго в безпечне місце!

Вираз тріумфу і несподіванки заразом блиснув на хвилю неясно крізь трівогу в лици моєї жертви. Я був подразнений, занепокоєний і сказав:

— Що таке? То він не втік?

Він заперечив головою.

— Ні? А що-ж стало ся?

Задоволенє в закритім лици виступило ще виразнїйше. Він хотів сказати кілька слів, але єму не удало ся; намагав ся щось показати спутаними руками — і се не вдало ся: ждав якусь хвилю, а потім звернув голову в сторону мерця, що лежав побіч него.

— Вмер? — запитав я. — Не втік? Зловили і застрілили?

Він заперечив головою.

— А що-ж?

Він знов хотів щось показати руками. Я приглядав ся єму уважно, але не міг відгадати єго наміру; я нахилив ся над ним і приглядав ся уважнїйше. Він покрутив пальцем і показав на свої груди.

— Ага — заколений!

Він потвердив головою з таким чортівскострашним сьміхом, що в моїй тупій голові розяснило ся і я скрикнув:

— А, се я взяв єго хибно за тебе і заколов? Бо той удар був призначений лишень для тебе!

Гільтай вже другий раз призначений на смерть потакнув так задоволено, як лиш на се дозволила єго заникаюча сила. Я з плачем закрив лице руками.

— О я нещастний! — скликнув я, — що вбив милосердну душу, що була приязною для моїх коханих, коли они були без помочи, і була би їх уратувала, як би се було можливе. О, я нещастний!

Менї здавало ся, що чую глухе булькотанє злобного сьміху; я відняв руки від лиця і побачив, як мій ворог повалив ся на скісну лавку.

(Конець буде).

Семінария отворена на підставі дозволу Є.Е. п. Міністра ісповідань і просьвіти з дня 30 жовтня 1909 ч. 40.102 відповідає всім вимогам державних семінарий. — Дирекция.

— **В справі рогатої худоби**. Заходом станиславівского, товмацкого і надвірнянського відділу ц. к. Галицкого Товариства Господарского відбуде ся в Станиславові в днях 5 і 6 линня 1910 на худобячій торговици вистава і преміоване рогатої худоби і безрогого приховку двірского і селяньского, обор розплодових і стацийних бугаїв, удержуваних коштом товариства господарского і станиславівскої Ради повітової. Заразом відбуде ся в тих днях торг на продаж розплодової худоби і безрог. Материял виставовий треба довести на виставу в понеділок 4 линня с. р. для котрого виставець одержить безплатне поміщене худоби під кришею.

Отворене вистави поскїдує дня 5 линня с.р. о 11 год. перед полуднем, отже Комітет вистави запрошує ввічливо звиджувати тую́же. Рівночасно просимо о заохоту тамошних звістних годівельників худоби до найчисленнїйшого обісланя торгової вистави а Комітет виставовий займе ся на жадане властителів евентуальною продажию.

Зголошеня оказової худоби на торгову виставу просимо надсилати до тутешного відділу ц. к. Товариства господарского (будинок Ради повітової). Комітет вистави: М. Брикчиньский, презес; М. Ярошиньскій, віце-презес: Смульскій, секретар.

— **Дрібні вісти.** З Тисьменичан, станиславівского повіта доносять, що дня 30 впав там пополудни град величини лїскового оріха і наробив на полях величезної шкоди. — Жителї улиці Порохової в Катеринославі подали просьбу до городскої думи, щоби з нагоди відкритя памятника Т. Шевченка в Києві в 1911 р. їх улицю назвати Шевченківскою.

— **Нещасливі пригоди**. На будові при ул. Сикстускій ч. 49 впала оногди цегла на голову робітника Костя Костева і провалила єму голову так страшно, що кров мабуть залила мозок. Нещасливий стратив зараз притомність, але ті до котрих то належало, були настілько нерозважні, що замість завізвати до нещасливого поготівлю ратункову і відставити зараз до шпиталю, повезли єго насамперед фіякром на стацию ратункову а звідси аж до шпиталю, де він мабуть вже й житє закінчив. — Іван Тарнавский, ученик гімназияльний впав підчас руханкових вправ на боїску соколїм так нещасливо, що зломив руку.

— **Репертуар руско - народного театру** в Бережанах під дирекциєю Й. Стадника. — (Саля „Сокола“).

В неділю, дня 5 червня с. р. „Марійка“, ческий народний образ зі співами Мрштіка.

В понеділок, дня 6 червня с. р. „Відьма“, феєрия в 5 відслонах зі співами і танцями Яновскої.

В середу, дня 8 червня с. р. „Фавст“, опера в 5 діях Гунода. Гостинний виступ Ф. Лопатиньскої.

Початок о год. 7½ вечером. — Білети продає торговля п. Юзичиньского і Гервого.

— **Загадочна смерть**. На клепарівскій рогачці добачила сторожа акцизова на возї селянина Микити Онишкевича трупа женщини, котрого він хотів перевезти до Львова. Селянин той подав, що то єго жінка. Він віз недужу з Рісни польскої, щоби умістити єї в шпитали, а тимчасом она померла в дорозї, о чім він не знав. В справі сїй розведено слїдство, бо жандармерия зробила донесене до прокураториї, що Онишкевич бив жінку і збиткував ся над нею і не виключене єсть, що она померла в наслїдок якоїсь внутрішної ушкоди.

— **Фестин в Янові**. Сеї неділї уладжує львівский „Сокіл“ разом з янівскім „Соколом“ великий фестин в Янові в лїсї за ставом в місци званім Королївскою горою. До фестину пороблено заздалегідь всякі приготовленя, щоби гостї винесли як найлїпші спомини. Дохід з фестину призначений в трех четвертинах на будову „Народного Дому“ в Янові. До власного дому змагають Янівцї всїма силами, а обовязком Львовян є, їм в тім допомочи. Сподїємо ся тому, що в неділю поїде нас зі Львова кілька сот осіб. Відїзд прогулькового поїзду з головного двірця о год. 1·35 по пол. Програму подають розлїплені афіші.

— **Страшна катастрофа в Перемишли**, про котру була у вчерашних телеґрамах лиш коротенька згадка, стала ся в само полудне на кілька мінут перед 12 год. В містї роздав ся насамперед страшний гук, мов би хтось стрілив нараз з кількох гармат а відтак підняв ся над каменицею Шанцера в Ринку ч. 3. величезний стовп білого диму. Гук був так сильний, що в сусїдстві повилїтали у вікнах всї шиби а в декотрих висадило навіть разом з рамами. Люди в сусїдних домах попадали на землю. Купець Шанцер, котрий був дома на 1. поверсї, упав також на землю а то само стало ся і з урядниками маґістрату побіч; навіть в подальшім будинку судовім урядники попадали на землю. Сейчас перервано розправу судову і всї повибігали на улицю в тім переконаню, що настала якась катастрофа від землетрясеня.

Показало ся небавком, що катастрофа настала в реальности Шанцера. Камениця з переду стояла цїла, лиш вікна в ній повисаджувало, але положені позаду двоповерхові офіцини завалили ся і зробила ся з них лиш одна купа румовища. Крім того попукали й каменицї припираючі до сих офіцин так сильно, що готові вчасти також завалити ся. В містї настав переполох. На місци катастрофи явила ся зараз сторожа пожарна, компанія піонїрів і полїция.

По всїй імовірности причиною катастрофи став ся вибух пороху. В згаданих офіцинах містив ся величезний склад кави, звиш 200 міхів, вартости около 60.000 кор., і чаю, вартости 10.000, а крім того були ще й инші товари кольоніяльні і електрична палярня кави. Побіч того маґазину за тонкою стїнкою був ще й склад пороху. Порох той був уміщений в зелїзній скрини, до котрої мали приступ лиш старші помічники купецкі. Шанцер каже, що в тій скрини було около 10 кільо пороху і припускає, що два єго хлопцї склепові пішли без єго відомости до згаданого складу пороху і щось там робили або так обходили ся необережно з огнем, що спричинили вибух. Хлопців тих і доси не віднайдено. Нема й сумніву, що они згинули.

На щастє в хвили вибуху було лиш мало людий в офіцинах. На першім поверсї в офіцинах було семеро дїтий зі служницею Гарфункля. Може на дві мінути перед катастрофою одно з дїтий зачало плакати і наперло ся їти до родичів до склепу. Служниця не хотячи лишити другі дїти самі, забрала всї з собою. В минуту опісля настала катастрофа.

Коли на місце катастрофи прибули власти, староста, бурмістр, командант корпуса і ин. взяли ся піонїри під проводом офіцирів і сторожа пожарна до роботи і передовсїм шукати за жертвами катастрофи. Около 3 год. відкопано II. поверх, на котрім не знайдено нікого. Около 4 год. знайдено на 1. поверсї першу жертву катастрофи. Був то труп жінки дозорця Анни Стефанюк, лїт 28, котра була у вагітнім станї і близько злогів. Чоловік єї Іван, котрий свою жінку дуже любив, мало з розуму не зійшов побачивши трупа нещасливої.

Як великою була сила вибуху, можна по тім зміркувати, що Стефанюкова, котра мешкала на піддашу, своїм тїлом пробила стелю від пода а за хвильку з цїлою офіцином злетїла на долину в румовище, котре єї присипало. По 9-ій год. вечером знайдено ще в румовищу урвану руку, а з того здогадують ся, що під румовищем єсть ще більше трупів.

До хвилї, коли се пишемо, нема ще з Перемишля ніяких вістий і не знати, кілько людий згинуло. Ранених має загалом бути 11, між тими 5 дівчат, робітниць у кравця Чапского в сусїдній каменици, припираючій до тої, що завалила ся, а він сам єсть легко склом ранений. З сусїдних домів найбільше потерпіли дім дра Пайпера і дім гр. кат. капітули від ул. Шкільної, взглядно Ратушевої.

Телеґрами.

Сараєво 3 червня. Цїсар звиджував вчера купелеву місцевість Ілїдже. Місцеві жителї зробили монарсї овацию. Представлено на честь Цїсаря селяньске весїлє і народні танцї. — По повороті Цїсаря до Сараєва відбув ся послїдний обід двірский, підчас котрого під конаком виконано серенаду. Участь в ній взяло 4.500 співаків.

Будапешт 3 червня. Часописи висказують загально погляд, що в виду значної більшости, яку одержало правительство, обструкция в новій палатї буде безосновна і не буде мати ніяких шанс.

Берлин 3 червня. Німецкий поет Юлій Вольф помер.

Білград 3 червня. Кн. Юрий виїхав нинї до Віші.

Вашінґтон 3 червня. Комісия репрезентантів для справ заграничних предложила прихильний звіт в справі закона о утвореню „мирового комітету“, котрий має відвідати столицї держав в цїли аґітациї в користь обмеженя зброєнь і удержаня межинародного мира. Предсїдателем того комітету має бути іменований Рузвельт.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1910 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненєм чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2·30**, **8·55**, **1·15**, **1·30**, **8·40**, 7·27, 10·10, 5·45, 10·05.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, **2·15**, 5·40, 10·30.
З Черновець: **12·20**, 5·45*), 8·05, 10·21**, **2·05**, 5·53, **6·35**, 9·50.
*) Із Станиславова. **) З Коломиї.
З Стрия: 7·28, 11·45, 4·25, 7·41, 10·19*, 11·02.
*) Від 19/6 до 11/9 в неділї і р. сьвята.
З Самбора: 8·00, 9·58, 2·00, 9·00.
З Сокаля: 7·32, 1·20, 8·00.
З Яворова: 8·15, 5·00.
З Підгаєць: 11·15, 9·58.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, **2·00**, 5·17, 10·13.
З Підгаєць: 10·54, 9·44.
З Винник: 6·29, 7·26, 11·55 *)
*) Лиш в середу і суботу.

На Личаків:

З Підгаєць: 10·36, 9·27.
З Винник: 7·08, 6·11, 11·38 *).
*) Лиш в середу і суботу.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·45**, 3·55, 6·04, **8·25**, 8·40, **2·45**, **3·15**, **6·55**, 7·45, 11·15.
До Підволочиск: 6·20, 10·40, **2·16**, 8·10, 11·32, 11·10.
До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·10**, 9·35, **2·23**, 10·36, 2·52*), 5·59**).
*) До Станиславова, **) До Коломиї.
До Стрия: 7·30, 10·15, 6·50, 11·25, 1·45.
До Самбора: 6·00, 9·05, 3·40, 10·40.
До Сокаля: 7·34, 2·30, 7·10, 11·35*).
*) До Рави руск. лиш в неділї.
До Яворова: 8·20, 6·30.
До Підгаєць: 5·58, 6·16.

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·35, 11·00, **2·31**, 8·33, 11·32.
До Підгаєць: 6·12, 6·30.
До Винник: 1·30, 10·30 *).
*) Лиш в середу і суботу.

З Личакова:

До Підгаєць: 6·31, 6·50.
До Винник: 1·49, 10·54 *).
*) Лиш в середу і суботу.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий**.

Ц. к. уприв. галицкий акцийний

БАНК ГІПОТЕЧНИЙ

у Львові.

Філії: в Кракові, Чернівцях, Тернополи. — **Експозитури:** в Станиславові, Підволочисках, Новоселици.

КОНТОРА ВИМІНИ

купує і продає всякі вартістні папери і монети по найдокладнійшім дневнім курсі, не числячи ніякої провізиї.

Біржеві замовленя

виконує ся під найприступнійшими услівями і уділяє ся всяких інформаций що-до певної і користної

льокациї капіталів.

ВСЯКІ КУПОНИ

і вильосовані цінні папери виплачує ся без потрученя провізиї і коштів.

БЕЗПЛАТНЕ ПЕРЕГЛЯДАНЄ

чисел льосів і иньших паперів підлягаючих льосованю.

ОБЕЗПЕЧЕНЄ

ЛЬОСІВ

перед стратою з причини вильосованя.

Депозитовий відділ

приймає вкладки і виплачує задатки на біжучий рахунок, бере до переховання цінні папери і уділяє на них задатки.

☞ Надто заведено на взір заграничних інституций так звані

Сховкові депозити

(Safe Deposits).

За доплатою 60 до 70 К річно депозитар одержує в сталевій панцирній касі сховок до виключного ужитку і під власним ключем, де безпечно а дискретно може переховати своє майно або важні документи. В тім напрямі почипив банк гіпотечний як найдальше ідучі зарядженя.

Приписи дотично сего рода депозитів можна одержати безплатно в депозитовім відділї.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада.